

BUHBLAD

NUMMER 1 APRIL 2022

PİZZA KNİFE
TARİK BEŞİTA
HANG YOUTH
LEWISBERG
GILA BAND

BUKBLAD

Jan Kooi was de onverzettelijkste in het Nederlandse poplandschap. Eeuwig trouw aan de muzikale invloeden van zijn jeugd en altijd op het gretige af nieuwsgierig naar nieuwe bands en platen. Op Jan kon je varen. Zijn oren en oordelen deden het voorwerk voor grote delen van aardig wat platenkasten in 's lands huiskamers. Was hij eenmaal geraakt door een band, dan ging hij ervoor door het vuur en dat werkte verrekkes aanstekelijk, simpelweg omdat er geen verweer is tegen zulk immens enthousiasme. Samen met Jan Gorter runde hij platenzaak ELPEE in Groningen en samen maakten ze jarenlang het kleinste tijdschrift met de meeste invloed PRIME TIME MAGAZINE. Vorig jaar overleed Jan Kooi. Enige maanden voor zijn overlijden zette hij de laatste van de veelgelezen e-mailnieuwsbrieven van ELPEE in elkaar. We moeten hem missen, maar we kunnen zijn enthousiasme voor (nieuwe) muziek en al wat ermee samenhangt levend houden. We kunnen dat in ieder geval proberen. Dat is de aanleiding voor BUKBLAD, op z'n best een onbeholpen voortzetting van die nieuwsbrieven. Het zou van hoogmoed getuigen als we zouden beweren dat wij zijn prachtige werk zomaar even overnemen. Jan was een gepassioneerd professional en wij zijn amateurs. Het begin is voor ons dan ook het belangrijkste en dat is gemaakt. Maar er is meer.

De naam BUKBLAD is een verwijzing naar het Eindhovense platenlabel Bottom Shelf Records. Om bij de onderste plank te komen, moet je bukken. Vandaar BUKBLAD. Onze motto's: *niet buigen, maar bukken en lager kijken dan je neus hoog is*. De mensen van Bottom Shelf Records waren meteen te porren voor een periodiek. Voor al hun releases koppelen ze een kunstenaar aan een band of muzikant. Kunst en (underground) pop gaan hand in hand. BUKBLAD zal ook die lijn gaan bewandelen. Die lijn naast nog weer een andere lijn, te weten: goeie muziek, die we onder het stof vandaan halen en presenteren als nieuw.

Een dikke maand na de startvergadering (semi-constructief ouwehoeren bij een flink glas bier) waren de teksten voor BUKBLAD 1 klaar. We hadden haast. Pas als er concreet een eerste editie ligt, hebben we iets waartegen we onszelf kunnen afzetten. We gaan schieten op eigen werk – geïnspireerd op de 'shooting paintings' van Niki de Saint Phalle. Ideeën die overeind blijven gaan mee naar nummer twee en aan flarden geschoten ideeën vervangen we door nieuwe. BUKBLAD heeft trouwens geen baas. Wel hebben we een e-mailadres: info@bukblad.nl en een website: www.bukblad.nl

Heb je opmerkingen, kritiek of ideeën? Stuur ons een mailtje via info@bukblad.nl. Ook tips, muzikale en andersoortige, zijn zeer welkom.

[2] Lewsberg

[4] Tarek Bestha

[8] Bukblaf

[10] Underground en
algoritmes

[12] Scars

[14] Personal Trainer

[15] Zing als je popmoer

[16] Hang Youth

[19] Paracetamol

[20] Pizza Knife

[24] Tramhaus

[26] Gilla Band

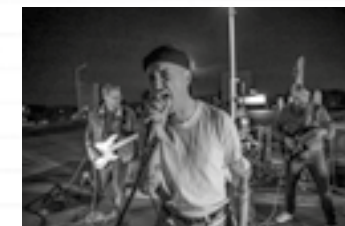
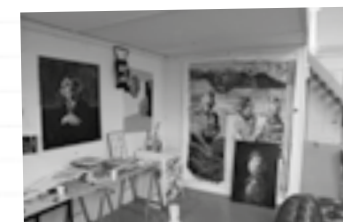
[28] Plaatjes kijken

[30] Charlie & The Lesbians

[32] Platenhoezen

[34] Springtime

[36] Agenda

**BOTTOM SHELF
RECORDS**

LEWSBERG

Six Hills

Hopla: floortom, basgitaar en slaggitaar starten een dwingend uptempo; de snaredrum tetst. Een paar maten later zet leadgitarist Michiel Klein een limbisch loopje in waarvan hij slechts bij de spaarzame akkoordenwisselingen loskomt. Nog weer vier maten verder praatzingt Arie van Vliet zijn eerste regels, zakelijk en laag, als een dichter die vindt dat de woorden voor zich horen te spreken, zijn performance zou er, indien te dik aangezet, afbreuk aan doen. Hij observeert: "You have your finger on the trigger."

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: ELS KUIJT

Six Hills is dialoog en samenzang ineen. Tweede stem is die van bassist Shalita Dietrich. Klankkleur: als Sonic Youths Kim Gorden in Tunic, zwoel, ietwat duister en versluisd. Ze staat voor een deur en daarachter is het niet pluis, dat voel je zonder het bewijs te kunnen leveren. Ondertussen ben ik gevangen in het dwingend uptempo en dan duiken we de solopartij in. Damn, dit is geweldig. Op een achtergrond van kronkelende, richtingloze feedback pielt de andere gitaar tonen die

klinken als laatste woorden. Hier wordt iets samengevat waarvoor de grammatica ontbreekt. En toch is het ook (weer) zakelijk, een observerend zoeken naar zeggingskracht. Heel mooi dit. Six Hills is lang en de songelementen zijn bloksgewijs georganiseerd. Ik wist bij eerste beluistering gelijk dat er nog zo'n solopartij zou volgen. En die kwam, gelukkig. Ik ga de band van de plaat met de bananenhoes niet noemen,

ook niet hun liedje met een vrouwelijke held (zonder de letter e op 't eind) als titel. Ergens rond de vijfde minuut van dat lied wordt het tempo dwingend als in Six Hills, dat daarmee in pophistorisch perspectief een strakke trip is. Lewsberg zoekt al drie platen lang met beperkte ingrediënten naar het perfecte lied. Het resultaat is, zoals dat bij streven hoort, telkens net niet perfect, maar altijd erg goed. Nummers als Six

Hills live ondergaan kan niet anders dan een zuiverende werking hebben. Het dwingend uptempo duwt sores naar een verre uithoek. Je kijkt uit over een betonnen woestijn bij ondergaande zon. Je bent binnen modernistische marges gelukkig en de ochtend zal opnieuw kut zijn. ■

HET ROTTERDAMSE LEWSBERG

op bezoek bij TAREK BESHTA

Tarek Beshta lijkt betekenis voor te willen blijven. Hij vult doek na doek, vel na vel, maar legt zichzelf niet vast. Hij wil maken, maken. Zijn penseelvoering is muzikaal. Hij soleert op het doek; lyrische uithalen, sierlijke glissando's en staccato verdichtingen. Opera's op het tragische hoogtepunt waar wanhoop de laatste, meest gevaarlijke emotie is. Hierna kan het alle kanten op en dat moet zo blijven.

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO'S: TAREK BESHTA

Ik loop het terrein op van een schoolgebouw uit 1904 in de Eindhovense wijk Woensel. In dit gebouw heeft Tarek zijn atelier. Een fietser komt naast me rijden. Hij heeft flink doorgetrapt, want ademt zwaar. “Moeten haasten?” vraag ik. “Ja,” zegt de fietser, “want ik heb een afspraak met jou.”

De schrijfblok op A4-formaat in mijn rechterhand zal me verraden hebben. Na wat gemorrel aan de deur lopen we zijn atelier binnen, een hoge, witte ruimte met verfspatten op de vloer en vol intens schilderwerk.

“Ken je The Moffs?” vraagt hij, scrollende door een afspeellijst op zijn mobieltje. Deze bandnaam is de aftrap voor een spelletje namedropping dat als een rode draad door het gesprek loopt. Bands, boeken, films en natuurlijk kunstenaars. Hij gaat me voor naar de tafel waarop hij zojuist een bluetooth-speaker plaatste en waaruit nu The Moffs klinken. Uit een stapeltje trekt hij Beautiful Losers, een boek over kunst die nauw verbonden was met de straatcultuur – skateboarden, graffiti en hardcore – van Los Angeles in de negenti-

ger jaren vorige eeuw. Dat Tarek me dit boek aanreikt, is geen toeval. Het Heerlense equivalent van die cultuur kent hij van binnen aangezien hij in die stad opgroeide. Een fijne scene met een sterke DIY-mentaliteit. Tegelijk een scene met ongeschreven

Een werk met een
ontzettend ruige toets,
dik en brokkelig,
maar extreem zacht en
subtiel van impact.

gedrags- en kledingcodes: dit trek je aan en dat niet; zo beweeg je voor het podium en zo niet. Zoals elke scene een prettige en veilige sociale omgeving

die op momenten verstikt. Dit veilige en verstikkende, het aantrekken en afstoten, meen ik terug te zien in Tareks werkwijze – waarover straks meer. Hij tipt me de documentaire Beautiful Losers uit 2008 (aanrader, staat op youtube) die het gelijknamige boek als vertrekpunt nam.

“Skateboarding is a kind of rigorous movement. You have to try and try and try and then finally you get something. Nothing comes like that,” zegt Thomas Campbell tegen de camera terwijl hij met zijn vingers knipt op ‘that’. Niets komt vanzelf. Wil je iets onder de knie krijgen, dan moet je proberen, proberen, proberen. Een paar minuten verder in de docu zegt Harmony Korine, regisseur van onder andere de speelfilm Gummo, een van mijn favorieten, dit: “I never thought of skateboarding as a sport. [...] It always seemed to me like an artform. You know, there were no rules to it. It was almost like dancing.” Een kunstvorm die ontstaat door het te doen en door onophoudelijk te kij-

ken of er grenzen zijn. Dit zie ik in het werk van Tarek en hij zegt het op zeker moment min of meer letterlijk. Jarenlang tot op de dag van vandaag schildert hij portretten en in lijn daarmee de 'Daily Faces' en de 'Nine Heads'. Hij varieerde met gereedschap, stapte over naar spatel, maar grijpt even gemakkelijk terug naar kwast. Enige tijd geleden waagde hij zich aan werk op groter formaat. Portretten breiden zich uit naar (mens) figuren en daar stuit hij op een probleem. Om dit probleem te duiden lopen we terug naar de tafel waarboven een zeefdruk in twee drukgangen hangt van zes portretten in de stijl van de Daily Faces. In drie van de portretten zijn gemakkelijk men-

guren op de grotere doeken. Via de grotere doeken en de stap naar figuren heeft hij zijn speelveld vergroot, heeft hij de kaders van zijn werkwijze letterlijk uitgebreid. Omdat hij wil wegblijven van het realisme speelt hem in de uitvoering van het grotere werk de vraag parten wanneer een ensemble van verfstreken nog een figuur is en wanneer niet meer. Blijft een antwoord uit, dan zoekt hij voor het moment zijn heil in de veiligheid van de portretten om vandaaruit nieuwe wegen te verkennen. Aantrekken en afstoten, teruggaan om weer verder te kunnen.

Nog even over Beautiful Losers. Tarek is niet louter een skate-artist of een kunstenaar in de lijn van die in

zit er wanhoop in Tareks werk. Wanhoop als gevolg van de tragische dilemma's die aan het lot ontspruiten. Gevangen in het leven met al zijn beslommeringen. Je wilt eruit weg, maar dat kan niet. Wanhoop ja, ofschoon sommige van Tareks werken de wanhoop voorbij zijn en berusting ademen. Twee heerlijk pasteus opgezette werken nabij de tafel ademen die goedmoedigheid. Een ervan, boven de tafel, lijkt gevouwen handen centraal te stellen; het tweede, op de grond tegen de tafel, lijkt het gezicht van een jong mens achter een sluier te beschermen tegen het wereldse geweld. Een werk met een ontzettend ruige toets, dik en brokkelig, maar extreem zacht en subtiel van impact. Sprookjesachtig betoverend als je er langer naar kijkt.

Een krappe beurs maakt inventief. Dat ondervond Tarek in zijn Heerlense jaren. Met dikke stiften plaatsten hij en zijn maten tags in de openbare ruimte. Maar stiften en inkt zijn prijzig, dus bedachten en ontwikkelden ze betaalbare alternatieven, waarmee de tags alsnog geplaatst konden worden. Zo ontdekte hij teer, een verduurzamingsmiddel voor hout, verkocht in blikken bij de bouwmarkt. Hij wijst naar een aantal werken in zijn atelier waarvoor hij teer gebruikte. "Teer droogt langzamer dan verf. Het laat zich langer bewerken en in het bewerken ontstaan mooie effec-

ten. Strijk je het met een spatel dun uit dan lijkt het op goud." De schoonheid van teer; pas als je ermee aan de slag gaat, krijg je haar te zien. Dit brengt het gesprek op toeval. Opnieuw wijst hij naar een aantal details in zijn werken. "Dat ontstaat bij toeval. Kan ik zelf niet verzinnen." De dingen laten gebeuren, hopen op een gelukkig toeval. Hoop en een flinke dot speel-se nieuwsgierigheid als drijvende krachten tegen wanhoop. Namedrop-pend nemen we afscheid. ■

de schoonheid van teer

sentronies te herkennen. In de andere drie is dat een stuk lastiger. Tarek verbaast zich erover (en geniet ervan) dat de kijker de drie lastigere portretten als mensengezicht interpreteert aan de hand van de drie andere gemakkelijkere. Wanneer is een ensemble van verfstreken nog een gezicht en wanneer is het dat niet meer? Dit spel probeert hij te spelen met de fi-

de docu. Hij is ook een Europeaan en Europese kunstenaars kunnen in tegenstelling tot hun Amerikaanse vakbroeders nauwelijks onder de last van de Europese (kunst)historie uit. Ze hebben met die last te dealen. Ondanks de flair in de lijnen, de spannende spontaniteit in de kromming, en de onorthodoxe, vaak frisse kleuraccenten in veel van zijn portretten,

BUKBLAD

Je woont vijftig kilometer van de plaats waar een band, die je graag wilt zien, binnenkort zal spelen. Wat doe je?

TEKST: EDWIN TIMMERS

Rijd je naar die plaats om daar aan de dagkassa van de zaal een kaartje te kopen of bestel je het kaartje online? Ik bestel online. En dan begint het gezeik. Ik klik op 'tickets'. Vervolgens neemt ene Ticketmaster het van de zaal over. Dit bedrijf kent me niet, dus ik moet een account aanmaken. Ik wil geen account; ik wil een kaartje. Nee, zegt het bedrijf, een account is een vereiste en daarvoor hebben we nodig: je naam, je adres, je e-mailadres en je telefoonnummer. Dit geheel aan gegevens noemt het bedrijf factuuradres, ofschoon ze nooit een factuur naar dat adres zullen sturen. Zo, het account is gemaakt. Ik klik de handige teller van 0 naar 1 kaartje en wil gaan afrekenen. Maar dat gaat niet zomaar. Ticketmaster wil dat ik akkoord ga met de algemene voorwaarden, die ik natuurlijk niet lees, omdat de inhoud zich laat raden (dichtgetimmerde juridische bagger). Ik klik en wil afrekenen. Maar nee, zover zijn we nog niet, want Ticketmaster vraagt of ik een annuleringsverzeke-

ring wil afsluiten. Ik wil een kaartje, meer niet. Wat een kutsysteem. Ik klik op het bolletje bij 'nee'. Er verschijnt een lijst met banken op het scherm. Ik kies mijn bank en daar is de QR-code. Slechts een scan verwijderd van het gewenste kaartje, denk ik. Na de scan komt echter de vraag of ik 50% korting wil op iets van Hello Fresh. Godverdomme, lullenclub. Nee! Vervolgens komen ze met de vraag of ik 20% korting wil op een hotelovernachting. Bedrijven die hun klanten niet serieus nemen, moeten over de kop, nu! Stof vreten. Zalen leveren zich schaamteloos uit aan zielloze rukkers. Terwijl het allemaal zo simpel kan: "Mag ik een kaartje voor die en die band?" "Jazeker, dat is dan zus en zoveel euro." "Okay, bliep!" "Veel plezier." "Dank je." ■

Op de mat

BUKBLAD heeft geen budget. De redactie steekt er tijd in en hoopt er, naast aandacht voor de muzikanten en andere kunstenaars, waardering en kritiek voor terug te krijgen. waardering als pomp voor het ego en kritiek ter kastijding ervan. De distributie doen we (de redactie) zelf en de reproductie betalen we uit eigen zak. Het plan is om jaarlijks vier edities uit te brengen. Wil je BUKBLAD thuis ontvangen, dan kan dat. Wanneer je zelf de portokosten voorrekening neemt, sturen we je het kleinood toe.

Vul het formulier in via onderstaande link. Wil je bijdragen aan de reproductiekosten, maak dat dan even kenbaar.

www.bukblad.nl/verzenden

Op Spotify

BUKBLAD

BUKBLAD's onderste plank is onze Spotify playlist waarop je onder andere alle bands uit deze editie kunt luisteren. Wij verversen de playlist regelmatig met nieuwe nummers die volgens ons aandacht verdienen.

SCAN ONDERSTAANDE QR-CODE EN VOEG DE PLAYLIST TOE AAN JE BIBLIOTHEEK!

UNDERGROUND EN ALGORITME

Ineens zag ik ze daar weer liggen achter in een bureaulade op mijn werk: een stapel oude cd's. De geluidsdragers lagen daar al jaren stof te happen. Ze zijn daar terecht gekomen nadat ik ze een collega met gelijke muzieksmaak had geleend. Het aantreffen van zo'n stapel muzikaal plastic komt me tegenwoordig vreemd voor. De platen staan als decoratieobjecten in de woonkamer, de cd's in kratten opgeborgen op de zolder. Tegenwoordig luister ik nagenoeg alles digitaal, wat wel zo handig is omdat zo'n beetje alles binnen een paar klikken in luisterbereik is. Niet alleen de manier van luisteren is flink veranderd, ook het ontdekken en delen van muziek. Daar moest ik meteen aan denken toen ik de stapel cd's aantrof.

TEKST: MARK OLIJSLAGERS

Waar ik eerst nieuwe platen in de platenzaak ontdekte, doe ik dat tegenwoordig grotendeels online. Het afspelen gaat meestal via Spotify. Een streamingsdienst die mijn muziek keurig afspeelt en zelfs nieuwe ideeën aandraagt. Ben jij een liefhebber van underground muziek en luister je ook via Spotify? Dan heb je waarschijnlijk ook de ervaring dat het algoritme soms vreemde verbanden kan leggen. Hoe het algoritme van Spotify exact werkt is niet bekend, dat houden ze maar al te graag geheim. Om jou goede bands en nummers voor te kunnen stellen heeft Spotify een goed persoonlijk muzikaal profiel nodig. Deze wordt niet alleen bepaald door jouw luistergedrag, maar gaat veel verder. Achter zo'n beetje elke muisklik in het muziekplatform gaan

berekeningen schuil om meer inzicht in jouw voorkeuren te krijgen. Bandpagina's die je bekijkt, nummers die Spotify-vrienden en -vriendinnen beluisteren, afspeellijsten die je maakt of zelfs hoe snel je een nummer 'wegklikt'. Achter al deze handelingen zitten regels geprogrammeerd die jouw muziekvoorkeur analyseert en jouw persoonlijk profiel steeds verder verrijkt. Op deze manier worden persoonlijke lijsten als 'Discover Weekly' en 'Release Radar' samengesteld. Mijn vermoeden is dat de Release Radar meer gebruik maakt van jouw luistergedrag en Discover Weekly meer gebaseerd is op de door jou jouw gemaakte afspeellijsten, bands die je volgt en nummers die je hebt opgeslagen in jouw bibliotheek. Om goede verbanden tussen verschillende nummers en bands te leggen, gebruikt Spotify data uit profielen

van de luisteraars hiervan. Daarnaast worden er moderne technieken als Natural Language Processing ingezet om bijvoorbeeld muziekartikelen en blogberichten op het hele internet te analyseren teneinde verbanden te leggen tussen verschillende bands en genres. Tegenwoordig wordt Artificial Intelligence en Machine Learning door streamingsdiensten volop ingezet om ons luistergedrag zo goed mogelijk te begrijpen en waardevolle data te verzamelen. Alle verworven data worden gebruikt om gerelateerde bands te vinden. Waarom je af en toe vreemde suggesties krijgt, heeft er alles mee te maken dat er op dat moment nog te weinig data beschikbaar is om een goede relatie te kunnen leggen. Als liefhebber van underground-muziek kun je dat vooral bij nieuwe (onbekende) bands wel eens treffen. De enorme berg Big Data van Spotify groeit per milliseconde, de algoritmes worden steeds slimmer gemaakt en nieuwe technieken worden omarmd om ons zo goed mogelijk van dienst te kunnen zijn. De concurrentie moet voorgebleven worden om de dollargenerator te kunnen laten draaien.

Naast te vertrouwen op alles wat Spotify mij voorschotelt, hecht ik grote waarde aan aanbevelingen van menselijke aard. Goede muziekrecensie vreet ik en voor een nieuwsbrief met zorg geselecteerde muzi-

kale tips meld ik me, in tegenstelling tot de meeste nieuwsbrieven, niet af. Een van die nieuwsbrieven waarop ik geabonneerd ben, verschijnt helaas niet meer in mijn mailbox. De mails van Elpee, een muziekwinkel uit Groningen, mis ik enorm. Het wegvallen van de eigenaar Jan Kooi heeft een gat geslagen in de underground muziekscene. Niet alleen in Groningen, maar ook ver daarbuiten. Jan had een aantal hele grote antennes die talent en nieuw uitgebracht materiaal oppikte, wanneer ze de middelmaat ontstegen. Goede bronnen zijn belangrijk. Vertrouw dus niet alleen op algoritmes, maar praat ook met liefhebbers, bezoek onafhankelijke muziekplatformen, lees het BUKBLAD en durf zelf te delen. Vooruit, als goed voorbeeld zal ik delen wat op het moment van schrijven uit mijn speakers vloeit. Een album uit 2018 van Molchat Doma (Молчат Дома) uit Belarus, vol koude Oostblok synth-pop in een klein Postpunkjasje. Of je er wel of niet wat mee kunt, maakt niet uit. Het belangrijkste is het delen zelf. ■

AUTHOR! AUTHOR!

Vier scholieren uit het Schotse Edinburgh startten in 1977 de band (the) Scars. Geïnspireerd door de toen opkomende Punk-beweging, maar al vrij snel ging de sound van de band, mede

beïnvloed door een formatie als Roxy Music, de Pop kant op. Tevens waren er raakvlakken met Post-Punkbands als the Gang of Four en the Human League (toen nog in de samenstelling met de leden die later Heaven 17 vormden).

TEKST: LAURENCE THEUNISSEN

In de jaren die daarop volgden trad de band veel op, deed enkele John Peel sessies en bracht een drietal singles uit: Horror Show, They came and took her en Love song. Best aardige nummers, maar zich echt onderscheiden in het toenmalige Post Punk landschap, deden ze niet of nauwelijks. Ondertussen verhuisden de Scars van het Schotse Fast label naar het grotere Charisma, die het viertal uiteindelijk in staat stelden om in januari 1981 te beginnen met de opnames voor hun eerste album. Hun Sound was inmiddels geëvolueerd naar een voller Pop/Rock geluid, iets wat goed aansloot bij de toen heersende New Wave trend. Een vergelijking met Crocodiles, het debuutalbum van Echo & the Bunnymen uit 1980 zorgde ervoor dat de Scars ook voor het eerst op mijn radar kwamen. In hoeverre producer Robert Blamire (van de mij volledig onbekende band Pe-

netration) voor deze koerswijziging verantwoordelijk was.....ik heb geen idee maar feit is wel dat hij op het debuut album Author! Author! van de Scars uitstekend werk afleverde.

Op 10 april 1981 werd de plaat uitgebracht, kreeg van de landelijke Muziekmagazine recensies maar deed het verder niet echt opzienbarend, nummer 67 in de Britse albumlijsten was de hoogste positie. Zelf kwam ik in aanraking met Author! Author! door een vijf sterren waardering (de maximale score) in de Muziek express, een blad dat intussen al

tientallen jaren ter ziele is en dat wat betreft inhoud ergens tussen de Oor en de Hitkrant inzakt. Sinds ik Author! uiteindelijk bij de Fono bus (een mobiele platenbibliotheek) wist te bemachtigen geldt het album voor mij als een Postpunk/New Wave (of wat dan ook) meesterwerk, die zeker tot één van de hoogtepunten uit die tijdsperiode mag worden gerekend.

**De Bijna Vergeten
Klassieker
van de Scars
uit 1981**

Het tien nummers tellende album levert dan ook talrijke argumenten aan om die status (voor mezelf in ieder geval) te rechtvaardigen. Zoals daar zijn: de prachtige, volle en ruimtelijke sound, die nog steeds een vrij hoog pop gehalte heeft maar toch een stuk donkerder en volwassener is dan op hun eerdere releases. Het indrukwekkende en vrij op zichzelf staande stemgeluid van zanger Robert King. Het originele en erg geraffineerde gitaarspel van Paul Research, aangevuld door een heerlijk swingend ritme tandem. En tenslotte de veelzijdige en goed uitgewerkte songs die stuk voor stuk van een uitzonderlijk hoog niveau zijn. Zelf neigt mijn voorkeur op dit moment (het wisselt nogal eens) het meest naar het apo-

calyptische statement Your Attention Please, het dynamische Fear of the Dark en het lekker scheurende (de gitaren) David, en als tenslotte de balans wordt opgemaakt is er geen

enkel nummer wat uit de toon valt. Dit kleine meesterwerk ten spijt was het kort daarna alweer gedaan met de Scars.

Author! Author! werd ondanks zijn exceptionele kwaliteit niet zo opgepikt als gehoopt, de band ging zich rond die tijd ook hullen in soort van New Romantic (Spandau Ballet, Duran Duran en c.s.) outfit, iets wat nu ook niet direct hun status bevorderde. En toen er vervolgens meningsverschillen ontstonden over de te volgen muzikale koers en daarop zanger Robert King de Scars verliet was het snel gedaan. Het album was aansluitend al vrij snel bijna niet meer te verkrijgen, de oplage van de cd-release in 2007 was gering, en dus ook in no time uitverkocht. Hierna was er weer

onenigheid over de rechten, maar zo'n twee jaar geleden werden die definitief opgelost, met als gevolg dat een dik jaar geleden een drie schijfjes en platen tellende heruitgave verscheen (inclusief alle tracks van de EP's en singles) die ook nu nog goed te verkrijgen is. Een mooie gelegenheid voor de

liefhebbers van de betere muziek, die nog niet bekend zijn met dit alles, om alsnog met dit bijna vergeten juweeltje kennis te maken. Geloof me, het is de moeite meer dan waard. ■

KEY OF EGO

Personal Trainer

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: PERSONALTRAINER.BANDCAMP.COM

Veel kunstenaars verwijzen met hun werk naar de kunsthistorie. Dit doen ze onbewust of bewust en direct of indirect. Zij haken zogezegd aan op het discours, waartegen ze zich tegelijk afzetten of waarvan ze zich (gaandeweg meer) onderscheiden. Personal Trainer haakt in op het popdiscours. Het is bijna ondoenlijk om niet te gaan name-droppen bij het horen van hun nieuwe en schitterende single Key of Ego. Ik denk dat Willem Smit het pareltje schreef, maar dat weet ik niet

zeker (hoe moet ik dat weten?). Key of Ego staat fier overeind, dat blijkt al uit het potige heiwerk in de eerste seconden van het liedje. Dit gaat niet wankelen, dacht ik gelijk. Wel wordt er fraai geschud aan de compositie. Rijp fruit valt eruit. Er was een basisidee, zo stel ik me voor, en dat is Smit (al dan niet met de band) gaan verkennen. Zo bewandelen ze aardig wat zijpaden zonder de hoofdweg uit het oog te verliezen. Resultaat: bijna vijf minuten spannend popplezier op heipalen. Wat gaat er gebeuren als Willem Smit helemaal loskomt van het popdiscour? Ik wil het meemaken. ■

ZING ALS JE POPMOER

TEKST: EDWIN TIMMERS

Als je met managers een bakkie doet en er staat n pakdrager bij die slechts de verbindende taal Engels spreekt, dan schakelt de Hollandse rest automatisch over op die taal. Onbeholpen Engels wordt dan al snel de gemiddelde voertaal van het gesprek. Is dat erg? Nee, dat is niet erg. Sommigen bezigen met overtuiging American English, anderen voelen zich beter met een stiff upperlip. De neiging om mensen te troosten, kan ik op die momenten nauwelijks onderdrukken. Nederlanders krijgen vaak complimenten voor hun beheersing van de Engelse taal. Maar daarmee is niet gezegd dat het goed is, want dat is het vaker niet dan wel. Ook dat is niet erg. Mijn Engels is uitzonderlijk slecht. Maar ik gebruik het graag. Mijn beheersing van de Nederlandse taal laat te wensen over. Ik ben een Brabo (een persoon geboren en getogen in Noord-Brabant, in mijn geval het noordoosten van de provincie). Mijn Brabants is verrekkes goed en dat heeft alles te maken met de regelloosheid van het gesproken dialect. Ik praat Brabants zoals ik poep: zonder na te denken valt het eruit. Waarom ik de teksten voor mijn band niet zing in het Brabants? Dan wordt het al snel carnavalsmuziek, niet per se mijn muziek, hoewel ik de hit van De Aal (Un barg het un krul in de steert) wel

kan waarderen, daarbij opmerkend dat De Aal geen Brabo is. Mensen vragen me wel eens waarom ik geen Nederlandse teksten schrijf. Welnu, teksten moeten gezongen worden en als ik zing kan ik net zo goed Engels als Nederlands zingen, want in beide uit ik me onbeholpen en klinkt er Brabants in mee. Brabants is mijn moerstaal, okay, maar Engels is mijn popmoerstaal. Wie is dan mijn popmoer? Mijn popmoer woonde in de radio, ze voedde me op via de speaker van de transistorradio die altijd aanstond in de keuken. Mark Lada & the Golden Arches doen het goed in het Nederlands, Piz-za Knife zingt met het grootste gemak over De Rapen (wat zijn rapen, buiten dat ze gaar zijn?). Spinvis! Enzovoorts. Al-lemaal goed. Arie van Vliet van Lewsberg spreekzingt een stroef soort Engels. Gelijk heeft 'ie. Hij is zijn popmoer trouw. The Beatles, een Engelse band met Engelstalige liedjes. Dat deden ze goed. Wat ze zongen, was ook goed geweest in een fantasietaal. Het prachtige liedje Love Me Do begint zo: Love, love me do / You know I love you / I'll always be true / So please. Dit gaat nergens over, dit is tekstuele bagger, maar het klopt wel omdat het namelijk geen ruk uitmaakt zolang het maar zingt. Dat hadden die Beatles goed in de smiezen. Ook zij zongen zoals hun popmoer hen gebekt had. ■

HANG YOUTH

HET K-WOORD

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: IVY KLOMP (WIKIPEDIA)

Altijd fijn als DWDD een boek aanpreekt, want dan wist ik zeker dat ik het niet hoefde te lezen. Ik keek geen DWDD, dus dat scheelde al. Maar boekwinkels verkochten boeken met een aanbevelingssticker van die hype-show. Domme actie. Hypes veroorzaken jeuk. Alle blikken gefocust op één item, lekker blind voor de rest. Gestuurde oogkleppenstrategie heet dat in mijn begrippenboek. In bepaalde kringen werd Hang Youth gehypet. Hierop reageerde ik zoals gebruikelijk. Ik liet de band aan me voorbij gaan zonder er een muisklik aan te wagen. Op 20 januari jongstleden, de verjaardag van mijn zus, stuurde een vriend me een linkje naar een interview (in Vrij Nederland) met Abel van Gijlswijk, zanger en tekstschrijver van Hang Youth. De kop trok me de tekst in: 'Mensen grijpen naar complottheorieën, want niemand zegt: dit heet kapitalisme'. Complottheorieën, of wat men als zodanig meent te moeten duiden, kreeg ik de laatste tijd aardig wat te verstouwen, de een nog mooier en dieper dan de ander. De meeste hoorde ik op straat, als ik aanhaakte bij een demonstratie. Deze demonstraties bekoren mij meer dan festivals. Heer-

lijke gesprekken met fijne mensen. "Waar ligt de macht?" vraag ik altijd, om gelijk het antwoord te geven: "Bij het kapitaal". Kwam me dus goed uit dat het interview met Van Gijlswijk vergelijkbaar opende. Wat na de rake kop volgt is een ontzettend mooi artikel – complimenten aan auteur Sjors Roeters.

"Veel mensen geloven heilig in consistentie," schrijft Roeters. "Ze doen grote moeite om hun handelen in lijn te brengen met hun principes. En als dat niet lukt, voelen ze zich schuldig

HANG YOUTH BIJ KLIMAATDEMONSTRATIE
TE AMSTERDAM

en hebben ze gefaald [...] Abel van Gijlswijk doet niet aan consistentie." Van Gijlswijk zegt het zo: "Je moet een paradox zijn – anders ben je gewoon een lege sukkel." Een paar aliena's eerder schrijft Roeters: "Als wij

de swoosh van Nike zien, worden we behekt", waarop Van Gijlswijk reageert met "Honderdduizend procent". Ze praten over marketing, en de daarmee innig verbonden hypes, en over magie, die zo vreemd nog niet is. En zo babbelt het duo kostelijk verder. Inmiddels was ik klaar voor Hang Youth.

De plaat HET K-WOORD begint met de achteroverleunende rocker MET JE AKO-IDEOLOGIE. Een mooie meezinger, lekker geproduceerd. AKO is een boekhandelketen gespecialiseerd in bestsellers. Bestsellers hebben een licht verteerbare boodschap waarmee het goed open deuren intrappen is. De Meeste Mensen Deugen van Rutger Bregman lag in stapels bij de AKO. "Ik geloof wel dat de meeste mensen deugen," zo opent Van Gijlswijk het liedje. Hij sluit af met: "Rutger Bregman is een smerige sadist." Dit is een typisch Van Gijlswijkje, een van zijn prettige retorische vindingen. Als slechts één van alle mensen niet deugt, is Bregmans boektitel waar. Door te stellen dat Bregman een sadist is, is er minstens één niet-deugende mens en daarmee dus de boektitel waar. Bregman heeft gelijk omdat hij een sadist is. Logica van de koude grond en daarom zeer smakelijk. Een ander Van Gijlswijkje zit in FUCK SPOTIFY (MAAR HAAL ONS ER NIET AF AUB). Het drumwerk in LOBBYEN DOE JE MAAR IN JE EIGEN TIJD lijkt te zweven als een galopperend paard. Hardcore punk. Opnieuw een meezinger. Na 39 seconden is het alweer voorbij. De volgende 31 seconden zijn voor WAAROM STEMMEN JULLIE NOG STEEDS OP DE VVD.

Mij ook een raadsel waarom mensen dat blijven doen. VVD-stemmers de stem ontzeggen, schijnt niet democratisch te zijn. Maar wie de verbeelding aan de macht wil, moet dat durven overwegen. Drie liedjes onderweg en ik neig het eens te zijn met Hang Youth. Vocaal inhaakbare anthems, de timing van de woorden naar de beat gedwongen, af en toe wat smokkelen met een lettergreepje, zoals in DE OVERHEID WEET TEVEEL VAN MIJ, waarin het TE in TEVEEL geskipt wordt. Twee liedjes later klinkt JE HAAT GEEN MAANDAG, JE HAAT KAPITALISME. Totdat ik stopte met werken in dienstverband, haatte ik maandagen, doch minder erg dan zondagen, want zondagen waren de opmaat naar de maandag – alle zaterdag was ik dronken. Het kapitalisme loopt op zijn laatste benen, Abel. We gaan van crisis naar crisis. Ik ga afronden. HET K-WOORD noodgedwongen, maar met groot plezier een keer of tien beluisterd. Prachtplaat. Het dendert, het schiet in zijn eigen voet, het is ambigu en oprecht, inconsistent en gelukkig. Waar het me lukt, zing ik uit volle borst mee. En ja, de songtitel VROUWEN VERDIENEN OOK EEN KANS OM CORRUPT LEIDERS TE ZIJN verdient een Edison, mocht die nog bestaan, anders een gouden Kalf of een wisselbeker. HEBBEN ZE NOU AL EEN KEER SERIEUS WAT GEDAAN MET DE BLOCKCHAIN kan zo op een plaat van Ariel Pink en DE ECONOMIE is een hoorspel dat een vaste plek verdient in het Jeugdjournaal. Het Nederlandse cabaret kan weer leuk worden met Hang Youth. ■

"Punk rock should mean
freedom, liking and
excepting anything
that you like. Playing
whatever you want.
As sloppy as you want.
As long as it's good
and it has passion."

- KURT COBAIN.

FROM 'LIVE TONIGHT SOLD OUT' DVD -
BACKSTAGE @GENT VOORUIT 1991

PARACETAMOL - DROWNING

Als een liedje Drowning heet, ben ik meteen wakker, want Drowning van The Gories is een van de mooiste liedjes aller tijden. Paracetamol maakte gelukkig een andere Drowning en zette die als single op Spotify als voorbode van waarschijnlijk een nieuwe plaat. Hun Drowning had door Jerry Wick geschreven kunnen zijn. Snoeihard en uiterst meezingbaar. Als dat twee kwalificaties voor de nieuwe plaat zijn, sta ik in de startblokken. Terwijl ik nog wel even voort kan met hun eerste langspeler, die met de classic Behave de totaal versufte Nederlandse ziel blootlegde. Godverdomme. De sound van hun eerste kraste met een staalborstel op een ijzeren plaat – en wat een zang! De sound van Drowning is woester in het laag. Gitaren baren onderbuikgevoelens en huilen als wolven in hectisch riffwerk dat vlot getrokken wordt door voortdenderend drumwerk. Woest én verfijnd, want het refreintje reikt naar het hogere, trekt zich op uit het geweld dat eraan vooraf ging. Even later in lijn met de rest een intermezzo dat de moshpit doet kolken en door naar de grand finale, totalitair van snit. Alweer een prijsnummer van Paracetamol. ■

de bolbliksem van PIZZA KNIFE

Er is iets gebeurd in de periode tussen de twee langspelers van het Utrechtse garagerockkwartet Pizza Knife. Beide platen flirten weliswaar met waanzin en de eerste uit 2015 haakt daarop ook aan, die kolkt zogezegd mee in de gekte van de wereld. Maar de in 2021 verschenen tweede, Magnet People, neemt van die gekte iets meer afstand teneinde plaats te maken voor verbazing over de menselijke tragedie.

TEKST: EDWIN TIMMERS

PHOTO'S: PIZZA KNIFE

‘One two three four. What to die for?’ zingt Rutger in Window. Waarvoor wil ik sterven? Wat is de zin van dit bestaan? Magnet People scheert ver- vaarlijk dicht over de gapende afgrond van de existentiële leegte. Een plaat met lading, letterlijk en figuurlijk. Het viertal is er trots op, ze willen er best over praten.

De band repeteert bij dB's in Utrecht, een prachtig muziekbolwerk waar veel moois ontstaat. Aardig wat volk in de kroeg voorin. Ik vraag aan de man achter de bar waar Pizza Knife te vinden is. Er verschijnt een denkrimpel op zijn jonge voorhoofd. ‘Pizza Knife?’ zegt hij. ‘Die zitten in ruimte elf. Je weet wel, da's de ruimte met de elf op de deur.’ Het dondert achter de dubbele deur van ruimte elf. Iemand brult dat de rapen gaan zijn. Hier moet

ik wezen. ‘Aan alles komt een eind,’ smijkt zanger Rutger in de microfoon als ik de ruimte binnenstap. De Rapen is één van de twee Nederlandstalige nummers op Magnet People.

Zo onverschrokken als ze het podium bestijgen, zo vriendelijk zijn de dertigers hier. Het gezicht van Rutger verradt enig ongemak, mogelijk vanwege de vreemdeling die zojuist binnenstapte en die hem misschien het hemd van het lijf gaat vragen. Het ijs breken met een kutvraag dan maar. Of ik de muziek op hun tweede plaat existentiële punkrock mag noemen. Punkrock is niet het goede woord, aldus Rutger. Garagepunk is beter. Over het existentiële denkt hij nog even na, zie

**Wij wachten
niet op
een zaal**

ik. Drummer Alex stelt voor om een liedje in te zetten. ‘Moet jij oordopjes, Edwin?’ vraagt hij. Ik ga de ervaring aan zonder. Een paar tikken later vult Window de ruimte en mijn lijf. ‘What to die for?’

Magnet People klinkt vetter dan hun debuut U.F.O. Pilot en sluit perfect aan bij wat ik hier hoor. Dik in het laag, breed in het midden en gewiekt in het hoog. Pun-

tig en strak drumwerk, de intensiteit niet in hectiek, maar in de slagkracht, waardoor het lage van de gitaren aan de grond genageld wordt. Een geaard bedspiraal voor het hoogzwangere strottenhoofd van Rutger. Ze zijn erg blij met het resultaat, temeer omdat ze niet over een nacht ijs gingen. Dit

laatste verrast me, omdat de plaat heel spontaan klinkt, achteloos bijna, op het onverschillige af en alsof in één take op tape gezet. Dat wilden ze dan ook: het live-gevoel op band vastleggen. Drie dagen trokken ze ervoor uit; een kortere ter kennis-making met Niek Driesschen van de Rotterdamse Far Out Sound Studio – volgens gitarist Emil klikte het meteen – en twee langere om alles op te nemen. ‘Niek is een wizzard,’ zegt Alex in koor met gitarist Ben, die een T-shirt van Tramhaus draagt. Driesschen gebruikte een analoge 24-sporenrecorder, een loei van een apparaat. ‘Analoog heeft beperkingen,’ vindt Alex, ‘en dat is juist mooi.’ Het beste halen uit wat binnen beperkingen mogelijk is: zo- waar een levenswijsheid. ‘Plezier is het belangrijkste voor ons. Het

hoeft niet helemaal perfect te zijn. Het niet-perfekte benadert het live-gebeuren.” Alex lacht erbij alsof hij het licht heeft gezien. Het wordt me stilaan duidelijk dat het geheim van deze band zich op het podium openbaart. Alle vier ontberen podiumvrese, ze gaan gelijk voluit, ongeacht de schare voor het podium. “Wij wachten niet op een zaal,” vat Rutger hun houding op de planken samen. Niettemin geeft hij toe voor elk optreden gespannen te zijn. Onrust dient zich aan, hij laadt zich op, voelt onder zijn middenrif een bal groeien en stapt in de ban van een demon als een tollende bolbliksem het podium op: “Ik maak jullie allemaal kapot!” Een schuchter lachje verschijnt op zijn gezicht. Hij meent het. “Na elk optreden moet ik even landen.” Emil lacht: “Klopt ja. Dan hebben wij drieën lol en ben jij nauwelijks aanspreekbaar.” Om mij te overtuigen van de intensiteit van hun live-shows, scrolt Rutger door de fotogalerij op zijn mobieltje. In schaars verlichte zaaltjes zie ik mensen in alle

houdingen – staand, liggend of zwevend – de beweeglijkheid van hun lijf vieren. Stel je de hoes van hun plaat Magnet People voor en je hebt het. Alex wil er nog wel een spelen. Rutger stelt Wild Fuck voor en legt het tekstvel voor mijn neus. Krap een minuut later lees ik mee: I’ve seen satan pissin’, fireworks and water kissin’, the moon and sun were dating, and everyone was mating. Daar waar de zon en de maan elkaar ontmoeten, schemert het. Dat is het moment waarin het ofwel licht, ofwel donker wordt, een moment ook waarin de zaken niet helder te onderscheiden zijn. Satan heeft zijn decorum laten varen en mensen neuken niet meer, maar paren. Het beest is los, vurig kussen tegenstellingen elkaars lippen. Hier komt niks uit voort, dit is een orgie in de hel. Als je in dit nummer de zangpartij op de voet volgt, zal ook het slangachtige gekronkel van de gitaar je gaan opvallen. We dalen langzaam af en stuiten op een alwetende verleider, een preker. Er klinkt verslagenheid in de stem, vermoeidheid, hoofdschuddende, haaks gestemde laagte die niet anders dan teleurgesteld de menselijke conditie moet bevestigen. Ik smul van prekers die naarstig naar het verloren licht zoeken. Ze doen me denken aan films als Winter Light van Ingmar Bergman. “Een preker?” vraagt Rutger. “Ja, dat is het ergens wel.” Dit brengt het gesprek op het grote verschil tussen de eerste en tweede plaat: de zang. “Op de eerste plaat was mijn zang geknepen naar voorbeeld van bepaalde hardcorebands. Daar liep ik in vast.

MAGNET PEOPLE VAN PIZZA KNIFE IS DOOR BOTTOM SHELF RECORDS
UITGEBRACHT EN U.F.O. PILOT DOOR MONSTER MASH RECORDS

Het was me te beperkt.” Emil noemt Donald Duck als vergelijkingsmateriaal voor de zang op de eerste plaat. Cartoonesk is het wel, denk ik, maar er klinkt vooral spot in door, de onmogelijkheid van het serieus kunnen gebeuren. Tegelijk met het veranderde stemgebruik werden Rutgers teksten meer beschouwend tot ronduit cynisch. Ik lees voor uit mijn aantekeningen bij achtereenvolgens Disguise en Second Life: “If you’re searchin’ for a future, don’t be with me” en “Who I really want to be?” Dit is existentiële garagepunk. Schoorvoetend accepteert Rutger deze interpretatie,

maar gelukkig houdt hij de deur open voor een andere (die ik op dit moment niet heb). Eerder deze avond spraken we over de tekst van het liedje Magnet People. Alex komt er impliciet nog even op terug: “We zijn hier op aarde gegooid en kunnen niet eens vliegen. We zitten aan de aarde vast.” Hij zegt het met vrolijke verbazing op zijn gezicht. Rutger richt zijn ogen kort naar de grond en schudt lichtjes zijn hoofd: “Da’s absurd ja.” ■

TRAMHAUS

De liedjes I don't Sweat en Karen is a Punk zijn in de basis vergelijkbare two-chorders. Luister ze maar eens een paar keer achter elkaar door. Zou het Rotterdamse Tramhaus één idee op twee manieren hebben uitgewerkt? Mocht dat zo zijn, dan hebben ze dat goed gedaan.

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO: MICHÈLE MARGOT

De koele zang in I don't Sweat ver-raadt ironie. Hij vertelt de waarheid, maar gelooft die zelf niet. In een interview met Tramhaus op de website van 3 voor 12 wordt over en weer gepraat over ambitie. Ambitie is fout, maar misschien ook wel weer niet. Mijn advies: vergeet ambitie, laat je niet door dergelijke toverwoorden verleiden, want voor je het weet verzand je in gemijmer over passie en targets. Wil je muziek maken, doe het dan. De meeste mensen slaan mijn adviezen in de wind, terecht, want advies is evengoed een nihilistisch toverwoord. Tramhaus is een mooie bandnaam; de omvorming van huis naar haus gevat. In sommige Brabantse regio's spreekt men van haus als men naar huis gaat. En haus is Duits, de helft van het woord Bauhaus, dat eerst de naam was van een stroming in de architectuur en later de naam van een Engelse band (begonnen in 1978) die muziek poogde te maken trouw aan de beginselen van die architecturale stroming. De muziek van

de band Bauhaus wordt door menigeen postpunk genoemd. De muziek van Tramhaus wordt ook dat label opgeplakt. Ik weet niet wat postpunk is. Op wikipedia lees is dat de ontwerpen van de architecten van Bauhaus 'strak van lijn, eenvoudig van vorm en zeer functioneel' waren. Bestaat er zoiets als functionele muziek? Ja, die hoor je in de supermarkt. De muziek van Tramhaus is niet functioneel. Hun muziek is er gewoon. Wel zijn I don't Sweat en Karen is a Punk strak van lijn en eenvoudig van vorm. De baslijn in I don't Sweat is geweldig. Het gitaardingetje in dat liedje idem dito en voor mij een linkje naar de prachtplaat Seventeen Seconds van de Cure. Maar Tramhaus is geen Cure. Tramhaus weet het niet zeker, dat hoor ik en precies dat maakt het spannend. ■

**I DON'T SWEAT &
KAREN IS A PUNK**

GILLA GIRL BAND

De festival-industrie beleefde voor de serie lockdowns hoogtijdagen en nu de ruimte er dit jaar weer is, zal deze groei zich ongetwijfeld hervatten. Naar een festival gaan betekent even helemaal weg uit de dagelijkse beslommingen. Buiten dat is het een perfecte gelegenheid om nieuwe bands te ontdekken.

TEKST: MARK OLIJSLAGERS
FOTO: ANDREIA LEMOS

Zo liep ik jaren terug met een vriend op de tweede editie van Best Kept Secret richting Stage Two om naar de shoegazers van SlowDive te luisteren. Lopende door het prachtig beboste gedeelte van het festival vingen we geluiden op van een soundcheck uit de tent van Stage Five. De interesse was bij ons beide gewekt en besloten even op nadere inspectie te gaan. Het was nog middag en de tent stond gevuld met een paar handen vol publiek. Volgens het blokkenschema gaan we zo naar Girl Band luisteren. Een tot dan toe voor mij onbekende band uit Du-

blin. Vanaf de eerste geluiden ben ik geboeid. Girl Band maakt complexe muziek waarin Post-punk en noise rock de boventoon voeren. Tijdens het optreden ontpopte zich het gevoel rond te dwalen in een psychiatrische inrichting. De paniekerig dreigende stem van zanger Dara Kiely varieert van repetitieve woorduitbarstingen tot geschreeuw van een bezetene, waarbij het speeksel op de mondhoeken steeds meer ophoopt. Geen pretje kun je denken. Maar er schuilt schoonheid en geordendheid in deze chaos. De verschillende bandleden hanteren soms ieder hun eigen muzieklijn en spelen met tempowisselingen. Ik raak voor aan het podium in de ban van de hypnotiserende werking die het geheel op mij uitoefent. Bij elk volgend nummer neemt de intensiteit toe. Ik zie het ook om me heen gebeuren. De vriend waarmee ik de tent binnentrad is ook bevangen door de muziek en laat zijn ledematen meevloeien op de klanken. De tent verandert langzaam in een psychiatrische kliniek vol vrijwillige patiënten. De een na de ander begint op zijn eigen wijze vorm te geven aan de heersende hysterie. Naast mij staat iemand expressief met zijn handen de op wiskundig berekende slagen van drummer Adam Faulkner uit te beelden. Het hoogtepunt van het optreden wordt bereikt tijdens het nummer met de veelzeggende titel 'Why They Hide Their Bodies Under My Garage'. Hierin vallen alle aspecten van de hele set samen. Na het zien van deze indrukwekkende voorstelling, doe ik de jaren hierna diverse pogingen de band nogmaals

te zien. De eerste keer gooit de mentale toestand van de zanger roet in het eten. Terwijl we in het knusse zaaltje van ACU in Utrecht arriveren voor het optreden, horen we dat de band heeft af moeten zeggen die avond vanwege de geestelijke gesteldheid van de zanger. Hij blijkt last te hebben van depressies en paniekaanvallen. Gelukkig zijn de jonge gasten van The Homesick uit het Friessche Dokkum bereid om het voorprogramma toch te spelen. De kers op de avond volgt wanneer we daarna besluiten de stad in te gaan. De Popronde is neergestreken in Utrecht en bij Café België staat als eerste Nancy Acid op het menu. Nancy Acid is een Amsterdams tweetal met een lo-fi surf garage sound. De

heren lijken onzeker en bewegen zich ongemakkelijk, toch is het een goed en aanstekelijk optreden. Ik verneem hierna weinig meer van deze band, wat zonde is want dit tweetal heeft potentie. Later op de avond zal Igua-na Death Cult de kroeg verbouwen tot een dampend punkhol. Beide bands staan deze avond gewoon gelijkvloers in het achterste gedeelte van het café te spelen. Dat is altijd een bijzondere setting, want op een gegeven moment sta ik gewoon naast de zanger zijn microfoonstandaard vast te houden wanneer deze besluit te gaan crowd-surfen. Inmiddels zie ik de paniek in de ogen toeslaan bij het barpersoneel. Het publiek gaat los, de band beklimt de bar en lampen zwieren in de rondte. Ondanks de afwezigheid van Girl Band was dit een geslaagde avond.

Tijdens de eerste bijeenkomst voor het uitwerken van ideeën voor dit blad, wordt uiteraard veel over muziek gesproken. Het festival Misty Fields wordt genoemd en ik besluit de volgende dag het voorlopige programma te bekijken. Boven aan het programma voor de 2022 editie staan Protomartyr, Night Beats en Gilla Band. Klaarblijkelijk heeft de band haar naam aangepast. Als ik zou moeten gokken zal het iets met de vindbaarheid in zoekmachines te maken kunnen hebben. Een nieuwe kans om deze band te zien dringt zich aan. Misty Fields is een echt ontdekkingsfestival, dus twee vliegen in één klap. Eens kijken of het met Gilla en zonder Girls nu jaren later nog steeds lukt een publiek te overen. ■

Dit vind ik een geweldige foto – staat op spotify, op de startpagina van Pizza Knife. Links is onscherpe beweging, daar werkt de actie nog toe naar het juiste moment. Rechts heel scherp het onbewogen gezicht van een jonge vrouw. De zanger heeft een snorretje en draagt een broek van een rekbare stof, die hem ongrijpbaar maakt. De man met de flinke bos krullen en een gevorderde snorbaard lijkt een draadje op zijn hoofd te hebben waaraan een balletje zwiept. Wat me het meest raakt op deze foto zijn het gezicht, de haardracht en de oorbellen van de vrouw midden achterin. Zij is tijdloos, haar voorkomen een tunnel door de tijd.

TEKST: EDWIN TIMMERS

Met een zoekmachine en de term 'beatlemania' zocht ik naar foto's waarop ik haar eerder gezien meende te hebben. Telkens zag ik door Beatles bevangen jonge mensen,

maar haar zag ik niet. Ik typte 'Kurhaus Stones' en onder veel meer verscheen de foto hiernaast. Hoe treffend gelijk en beeldbepalend de centrale liggende dan wel vallende

figuur. De jongeman oogt niet relaxt. Zijn enthousiasme werd gebroken door een stevige zet van de ordehandhaver op keurige hakschoenen van glanzend leer. Het optreden van de Rolling Stones in het Scheveningse Kurhaus in 1964 duurde niet lang. Popmuziek had een andere betekenis; de zaal ging eraan. Tegen het podium zie ik haar staan. Haar rechterhand weert automatisch de reuring rondom de vallende man; haar blik verradt de koortsige confrontatie met haar idolen een paar meter verderop. Deze ervaring bepaalde de koers van haar leven. Wie ooit het licht zag, wil het opnieuw zien. Daarom was ze bij Pizza Knife op de eerste foto. Ze is wijzer geworden, maar niet geheel onbewogen, getuige die brekende reserve in haar schuinse blik. ■

"Wanneer de kolkende klunven eindelijk met hulp van politiehonden uit de zaal is verdreven, wordt de schade op minstens twintigduizend guldens geraamd. Het aantal gewonden heet niet te tellen te zijn," schreef Adriaan de Boer in de Tijd (1964) in de krant.

CHARLIE AND THE LESBIANS

Wasbeurt voor een stralend schone ziel

Twee mooie liedjes die behalve Jezus niks met elkaar te maken hebben: Jesus Comes van Charlie & the Lesbians en Jesus was a Cross Maker van Judee Sill.

TEKST: EDWIN TIMMERS

FOTO: TIM DITZEL

Heel vaak kom je Jezus niet tegen in punkrock. En als je hem er al tegenkomt, dan komt hij er niet al te best vanaf. Dat is anders in Jesus Comes van Charlie & the Lesbians. Op de website van Penguin Radio staat deze quote, die ik voor het gemak toeschrijf aan de tekstschrijver van Jesus Comes: "Een vreemde verwoording van volwassen en ouder worden. Jezus wast je zonden weg, de oude streken die je probeert te verleren. Maar wanneer je telkens weer terug valt in oude gewoontes probeer je de zonden te verbergen. Het gaat over het accepteren dat iedereen demonen heeft, en dat ze je niet verlaten als je ze weg probeert te stoppen."

Wast Jezus je zonden weg? Dat valt te bezien. Volgens mij moet je daarvoor de geloofsstap maken. Als je Jezus beschouwt als verpersoonlijking van het goede, dan is leven naar zijn voorbeeld een streven naar het goede. Wie goed van kwaad kan onderscheiden en vanuit die kunde permanent reflecteert op zijn of haar handelen, kan op goedkeuring van Jezus (of

zijn vader) rekenen. Tegelijk wordt Jezus de eigenschap toegewezen vergevingsgezind te zijn. Iemand die jou je zonden (slechte daden) vergeeft, wast in metaforische zin je zonden weg. Vergeving met het oog op beterschap. Beterschap in het vooruitzicht gesteld bij een leven naar Jezus' voorbeeld.

Judee Sill schreef het wonderschone liedje Jesus was a Cross Maker in 1971. Cross Maker rijmt op heartbreaker, vertelde Sill ooit in een interview. Ze las even daarvoor een boek – The Last Temptation of Christ – waarin Jezus als een kruismaker (timmerman) wordt voorgesteld. In 1964 eiste de Citizens Group for Clean Books dat de roman uit de openbare bibliotheek verwijderd zou worden. Dogmatici hebben lange tenen (en Citizens Group for Clean Books zou een goeie bandnaam zijn). Dat terzijde is het een interessant beeld dat Jezus het kruis, dat hij tenslotte zelf droeg, zelf vervaardigde. Het kruis als metafoor van de last van zijn zonden. Je-

zus wordt in de roman verbeeldt als een mens die van nature zowel goed als slecht is, als iemand die kan haten en kan liefhebben. Niemand heeft zoveel geleden als Jezus, tenminste, dat wordt ons voorgehouden. Niemand heeft dus zo intens geleefd als hem, tenminste, dat maak ik op uit het beeld dat de roman van hem geeft. Het lijden van Jezus is altijd dieper dan dat van ons. Vind je het leven kut, denk dan aan zijn lijden en het valt mee. Een troostrijke gedachte.

In zijn strijd tegen het kwaad zal Je-

zus zich soms schuldig moeten maken aan slechte daden. Om tot het goede te komen, is alles geoorloofd. De slechte daden in zijn strijd voor het goede vormen het kruis dat hij uiteindelijk door de straten van Jeruzalem droeg. Dit maak ik op uit Sills tekst. De goedheid zelve timmerde zijn eigen kruis en dat deed hij voor ons, opdat wij – schoon – weer verder kunnen. Tot zover deze lezing. Tijd voor een Duvelke. ■

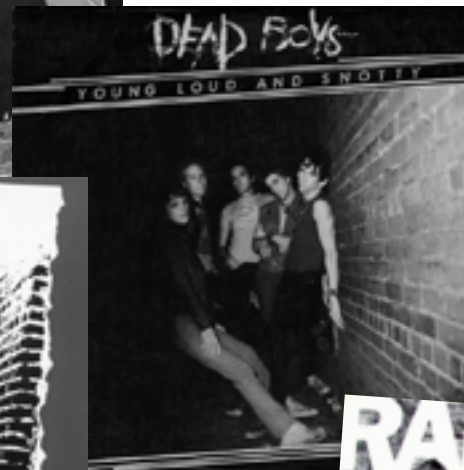

"TEGEN DE MUUR"

Fotograaf Roberta Bayley over iconische coverfoto van de eerste Ramones plaat:

It was never intended to be an album cover. We were Punk magazine...for our third issue we were going to put them on the cover. So we went to the Ramones's loft – we being John Holmstrom, Legs McNeil, and myself. Arturo Vega, their lighting director, was also there. We interviewed them and took some pictures of the loft, which was Arturo Vega's loft on East 2nd Street, which is now Joey Ramone place. They were ok pictures but I felt like we needed to do something else. We left the loft and walked a little ways down 2nd street, and there was an old playground, kind of beat up, with a chain link fence. We went in there and just took a bunch of pictures. (Sire Records) paid me \$125 – I had no choice; they said, "that's what we're offering and if you want to do it you have to take it." The one thing we

did make them do was say "Roberta Bayley, courtesy of Punk Magazine," which is on the record. And the rest is history...it wasn't thought out. I don't tell people what to do in my pictures...it kind of just happened. I have good eye. You can learn technique, lighting, but you've kind of either got it or you don't. And I just happen to have it. ■

SPRINGTIME

Een doodgewone zaterdagochtend in Utrecht. Het tweede filmfragment tijdens les drie van een cursus filmanalyse veranderde de toch al roerloze aanwezigen in de zaal tot een verzameling zoutpilaren met natte ogen.

TEKST: EDWIN TIMMERS
FOTO: JAMIE WDZIEKONSKI

Het fragment kwam uit Ken Loach's film *Ladybird Ladybird* (1994), waarin een stel politiemannen en een rechercheur onaangekondigd een baby bij diens moeder komen weghalen. De kijker ziet dit botte feit bij de moeder indalen. Dit gaat van ongeloof en panikerige smeekbeden naar werkelijk diepe, diepe hartverscheurende wanhoop. Daar zat ik in het rode pluche in het piepkleine filmzaaltje: als bevroren, te waterogen met een adembenemende knol in mijn keel. Het bleek de eerste filmrol van Crissy Rock die de moeder 'speelde'. Is dit nog wel spelen? Ja, en het is het handelsmerk van registrerend kapitalisme-criticus Ken Loach. Ooit dacht ik zijn werk sociaal realisme te moeten noemen, zonder te weten dat dit een reeds gemunte term was (gericht overigens op dezelfde verschopte mensen). Een term die evenzeer van toepassing is op de films *Naked* van Mike Leigh, *Fish-tank* van Andrea Arnold en *Tyrannosaur* van Paddy Considine. Ik ben een groot liefhebber van deze ellende die filmkijken tot een pervers genoegen

maakt. Welnu, het 'spelen' van Crissy Rock doet me sterk denken aan het zingen van Gareth Liddiard. Tegelijk is Liddiard, die je wellicht kent van *Tropical Fuck Storm* en *Drones*, een preker; hij ondergaat minder dan hij overziet, maar altijd lijdt hij vanwege het zien. En wat hij ziet is ellende.

Springtime is een gelegenheidsband, een 'project' in de perceptie van de in en in verrotte manager, waarin Liddiard de hoofdrol speelt. Zeven liedjes op hun titelloze debuutplaat. Liedjes is niet het goede woord, maar tracks, of nummers, is nog sufter. Composities is te hoog en werkstukken te handvaardig. Noem het schilderijen, of sociaal realistische geluidssculpturen dan wel -bouwvalen. De man heeft altijd zoveel tekst; de wereld is een zak met stront en hij weet niet hoe hij het moet zeg-

gen dat dat inderdaad het geval is. Scheepsladingen aan woorden zet hij in om te expliceren hoe de zon langzaam, doch steeds sneller, definitief onder zal gaan. Hij zingt over onze wereld. Het loont de moeite om naar de zang van Gareth Liddiard te luisteren, altijd. Hij broeit als een duivels prediker vanaf een kansel in de goot. Indien niet de goot, dan vanaf nat asfalt in een kille nacht of turend door het venster van een bewoond krot in een afbraakwijk. Zullen we het over iets leukers hebben? Over het gitaarspel van Liddiard? Het dient als aura

op de wanden van de afgrond. In vergelijking met *Tropical Fuck Storm* is zijn spel voor Springtime terughoudend, transparant, soms, als aquarel. Gelukkig speelt hij ook op deze plaat die valsige tonen. Tonen die opzettelijk net iets onder de intentie hangen en daardoor diep menselijk zijn. Het verlangen reikt verder dan waar men is; de wereld uiteindelijk minder mooi dan gehoopt.

Hoe fraai er op deze plaat gemusiceerd wordt, werd mij pas duidelijk in *The Viaduct Love Suicide*. Een intro op piano. Spaarzame tonen, piepkleine

akkorden, waarvan de hoge onheilszwanger en vol van verwachting. Daarna praatzingt hij zijn trieste-woorden-vloed zoals hij deed in het al even schitterende *Why Write a Letter That You'll Never Send* van de *Drones*. Maar de boodschap, de zelfmoord en moord ineen, van *The Viaduct Love Suicide* krijgt alle ruimte om in te dalen in een grootse, doch ingehouden gespeelde, bespiegelend instrumentale finale. Einde. Het doek zakt. ■

van zijn zang. Waar zijn stem het niet bereiken kan, neem zijn gitaarspel het over en vormt zo een complex wezen, wanhopig houvast zoekend

MEI

Crack Cloud - 5 mei - Rotown
Teenage Fanclub - 8 mei - Effenaar
Bull - 11 mei - Rotown
Viagra Boys - 16 mei - Paradiso
Mattiel - 25 mei - Doornroosje
Guitar Wolf - 26 mei - dB's
Parquet Courts - 28 mei - Doornroosje
Lemonheads - 31 mei - Doornroosje

JUNI

Claw Boys Claw - 2 + 16 juni - Vera / 10 juni - Rotown
Marky Ramon - 10 juni - Poppodium Duycker - Hoofddorp
The Tumbles - 10 juni - Ekko
Together Pangea - 15 juni - Effenaar
Rolling Blackouts Coastal Fever - 22 juni - Doornroosje
Youth Of Today - 23 juni - Patronaat
Lewisberg - 25 juni - Ekko
Kliko Fest 2022 - 26 juni - Patronaat
Jon Spencer & the Hitmakers - 26 juni - Rotown

JULI

Black Lips - 6 juli - Vera
Personal Trainer - 7 juli - Doornroosje
IDLES - 7 + 8 juli - Melkweg
Nine Pound Hammer - 8 juli - Vera
SJOCK Festival - 8, 9 en 10 juli - Gierle (BE)
Weening Sound - 9 juli - Vera
New Bomb Turks - 10 juli - Vera
Osees - 15 juli - Doornroosje
Low Life + Smudged - 17 juli - OCCII
Molchat Doma - 23 juli - Melkweg
Adolescents - 24 juli - Effenaar

EXPOSITIES

Keith Haring: Grace House Mural - 9 mrt t/m 25 sep 2022 - Schunk, Heerlen
SEE:SUN - 13 maart t/m 1 mei - KEVN (Kelderman en van Noort), Eindhoven
Ilse Weisfelt: Wildlife - 27 maart t/m 17 april - RUBY SOHO, 's Hertogenbosch
L.A. Raeven: Obsessions #1: What dus I do wrong - t/m 29 mei - Brutus, Rotterdam

Aan dit BUKBLAD werkten mee: **Edwin Timmers** (idee, eindredactie en tekst), **Roel van Berlo** (concept en redactie), **Stijn van der Vleuten** (concept en design), **Mark Olijslagers** (concept, design en tekst), **Laurence Theunissen** (tekst), **Jasper van Gerwen** (concept), **Jan Timmers** (schilderij op cover), **Tarek Beshta** (kunstwerk en redactie). In nauwe samenwerking met Bottom Shelf Records. Oplage: 150 exemplaren.

Contact: info@bukblad.nl

Website: www.bukblad.nl

Ergens houdt het op. Google Maps bracht je hier. Morgen ben je

het vergeten en waarschijnlijk al eerder. Rustig hier. Een ijsje, een

sportwedstrijd (nul-nul) en pijnloze aanstalten. Een berichtje

naar huis: 'Reken niet op mij'. Geen antwoord. Je wacht nog een dag,

hoogstens een eeuw. Google Maps bracht je hier en morgen ben je

het vergeten. Waarschijnlijk al eerder. Gisteren al, was je niet hier.